

Yarpuz

Edebiyat Dergisi

Yıl: 4 Sayı: 37 Mart 2022 ISSN: 2687-2307

Fotoğraf/ Yasin MORTAŞ

M. Nihat MALKOÇ ★ Mehmet MORTAŞ ★ Zekeriya ÇAKABEY ★ Meryem Y. KÜÇÜK ★ Gülçin Yağmur AKBULUT
Ergün BİLGİ ★ İsmail OKUTAN ★ Filiz Kalkışım ÇOLAK ★ İbrahim BİRGÜL ★ Akif DUT ★ Ahmet KARPINAR
Murat COŞKUN ★ Heybet AKDOĞAN ★ Aras ALTUNBEY ★ Sevda CEYLAN ★ Hasan SONGÜR
Hümeysra Yıldırım YALÇIN ★ Rüveyda DEMİR ★ Mustafa KALENDER ★ Halil DEMİR ★ Bengül ALKAN
Meral Tabakoğlu TOKSOY ★ Mehmet Şirin AYDEMİR ★ Mehmet OSMANOĞLU ★ Haşim KALENDER
Kadir KÖSE ★ Ramazan DEMİRTAŞ ★ Selim ERDOĞAN ★ Yusuf DOĞDU ★ İlker GÜLBAHAR

Yarpuz

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Mehmet OSMANOĞLU

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Kapak Fotoğrafi: Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebiyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 4 Sayı: 37 (Mart 2022)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

***

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

Otuz Yedinci Yarpuz

İçindekiler

- Çanakkale'nin Haki Güvercinleri / M.Nihat MALKOÇ /3
Çocukça Kalacak Yalnızlığın / Mehmet MORTAŞ /4
Müjdeci Çiçekler / Zekeriya ÇAKABEY /5
Kar-Aşk Tandırı ve Ölüm / Meryem Y.KÜÇÜK /6
Güdümsüz Gardiyan / Gülçin Yağmur AKBULUT /7
Gözlerini Getir Bana / Ergün BİLGİ /8
Çiçek Güzeli Hüzünler / İsmail OKUTAN /9
Suzidil Şafak / Filiz Kalkışım ÇOLAK /10
Oyalamayın Beni / İbrahim BİRGÜL /11
Ayrılıkların Kıyısı / Akif DUT /12
Karla Gelen Konuşmalar / Ahmet KARPINAR /13
Uyanış / Murat COŞKUN /14
Yağmurlar Ülkesinin Ozanıym / Heybet AKDOĞAN /15
Bu Yalnızlık Kimin Bilmeden / Aras ALTUNBEY /16
Yâr Yamacı / Sevda CEYLAN /17
Hayatın İçinden Kısa Kısa / Hasan SONGÜR /18
Frekans / Hümeysra Yalçın YILDIRIM /19
Arayışlar / Rüveyda DEMİR /20
Mustafa Kalender ile Polisiye Romanlar Üzerine
Mustafa KALENDER - Halil DEMİR /21
Nereye Kaçsam / Bengül ALKAN /24
Yarım Yamalak / Meral Tabakoğlu TOKSOY /25
Kanlı Küheylan / Mehmet Şirin AYDEMİR /27
Güneşli Gölge / Mehmet OSMANOĞLU /29
Nasihatim Kendime / Haşim KALENDER /30
Bariz Görünen Durumlar / Kadir KÖSE /31
Olamadım Bulamadım / Ramazan DEMİRTAŞ /32
Tekerrür / Selim ERDOĞAN /33
Kolay İşler / Yusuf DOĞDU /34
Akşamüstü Işığı / İlker GÜLBAHAR /36

M.Nihat MALKOÇ

ÇANAKKALE'NİN HAKİ GÜVERCİNLERİ*-Çanakkale şehitlerinin aziz hatırasına-*

Mavi sular uyurken dalgaların koynunda
Bir zincir asıladı milletimin boynunda

Bu pas tutmuş zinciri kırmaktı muradımız
Altın harfle yazıldı tarihlere adımız

Eşsiz muharebenin ayak sesiydi gelen
Bu mahşer yangınında acıydı yürek delen

O masmavi boğazlar dönmüştü kan gölüne
Sözler kâr etmiyordu ecnebinin dölüne

Haçlının orduları bu kadar azmamıştı
Böyle büyük bir harbi tarihler yazmamıştı

Dünya dünya olalı görmedi böyle savaş
Gidenlere ağladık, kalmadı gözlerde yaş

Bombalar kudururken, donanmalar kan kustu
Peygamber ocağında nice Mehmetçik sustu

Kinleriyle yırttılar hayanın perdesini
Susturdular insafın gül kokulu sesini

Ufukları sararken vahşetin en koyusu
Garbın eşkıyaları vicdana kurdu pusu

Görmedi Gelibolu böyle büyük bir afet
Mumla aranır oldu; namus, hayâ ve iffet

Sular söndüremedi alevlerin selini
Canımızla ödedik toprağın bedelini

Nerede çağdaş(!) Batı, nerede medeniyet
Vahşilikte rakipsiz, baştanbaşa deniyet

Bütün kinini kustu bu his yoksulu beşer
Gözümüzde canlandı koyu karanlık mahşer

Vahşetin paydasında birleşti onca yığın
İnsanlık maskarası, yüz karasıydı çağın

Zulüm boy boy dizildi; dili, çehresi başka
Bıyığı terlememiş koçyiğit geldi aşka

Ceddimin karşısında bir oldu bütün dünya
Derin uykularında kâbusa döndü rüya

Kanaryanın üstüne abandı koca filler
İnsanlıktan nasipsiz, gafiller ve sefiller

Maskeler yırtılınca gördük o lanet yüzü
Geceye çevirdiler seher vakti gündüzü

Bulutlar kabarınca göklerden ölüm yağdı
Hakikatin göğsünden ceddin merhamet sağdı

Hilal ile Salip'in bir görseydin cengini
Çanakkale suları değıştirdi rengini

Yüreklere fay hattı, ölümcül zelzeleler
Âhların kervanına karıştı velveleler

İpek tüle sarılı, ölüm indi göklerden
Kurtuldu şanlı asker bu dünyevi yüklerden

Bedr'in aslanlarını sevindirdi bu zafer
Sonsuzluk uykusunu uyudu kutlu nefer

"Allah, Allah!..." diyerek vatan için coştular
Zafer türküleriyle sonsuzluğa koştular

Mehmetçik deyip geçme, bayraklaşan tendir o
Mumdur karanlıklara, yanıp da tütendir o

Ömrünün baharında yürekleri yandırdı
Millet-i merhumeyi uykudan uyandırdı

Uzat da bir öpeyim göge değen başını
Nebilerin serdarı diksın mezar taşını

Güneşi kıskandırır, akan kanın sıcakı
Kutlu makberin olsun Peygamberin kucağı.

Mehmet MORTAŞ

ÇOCUKÇA KALACAK YALNIZLIĞIN

önünde hayata sığmayan sarp yokuşlardan
zihninde büyüttüğün anne yüreğidir masal
her kelimen ruhumuzda aşyan yuvası
kapımızın önü boşluğun habercisi
sonsuzluk yakar topu gibi oynar dilsiz saflığında
hayata zar atan kırgınlıklar sokak başında
tahterevalli gibi gider gelirsin gayb âlemine
bir cebinde yamalı umutlar bir elinde dondurma
hangi mevsimin içinden gülersin
duyguların ikindi renginde geceye yuva kuran çocuk
gök gözlerine inince bulutlar bahara durur
anka kuşunun dahi gözleri çeperlidir
fakat umutlar pahalı mülktür sözün kıyılarında
cümleler asitle yıkanmış yakar yürekleri
oyun parklarında çocukluğu alınmış palyaçolar
oyun oynarsın şehri büyütürsün ölüme
büyüklerin kırık zamanları kan ve ölüm
aşk ve ışık kırgın renk cümbüşüdür şehirde
ufacık ellerine sızlayan hayat gelip konacak çocuk

arka mahallenin yağmur vakitleri
anne sesiyle yıkanmış yemek kokuları
yaşamın garipliğine karışmış oyunlar topaç sesleri
bilyelerin ışıltılı masallar yüzen söz dağarcıkları
kelimelerin çoğalınca kuşlarını gökyüzünden kovacaklar
ve düşeceksin eleğimsağma üzerinden yeryüzüne
avuçlarında hayallerinde birikmiş küs saatleri
büyüyünce yaşamın gözlerinde
çocukça kalacak dev yalnızlığın çocuk

Zekeriya ÇAKABEY

MÜJDECI ÇİÇEKLER

özünde sevgi tohumları olan
bir yaşama gebe kalacak
muştularla çağrılısın insanlar

ellerinde pırpır eden yürekleriyle
cesaretlerinin üstüne abanan korkularını
yedi kat yerin dibine gömsünler

ve bastıkları topraktan
kudret alsınlar
cesarete dönüşen
sarp dağların
dirilişine yükselsinler

çaresizlikle mayalansın hamur
yeniden doğmak için batar güneş
öldüğü gün dirilişidir tohumun
ilerlesinler

görecekler
kaybetmekse seçenek
yeniden filizlenecek
umut
sokaklarda kol gezecek

bulutlar delinecek
körelecek ateşi İbrahim'in
mucizeyi arayacak balıklar
kıyamete kadar
sürecek

müjdeci çiçekler
dağların doruğunda
güneşin doğuşunu bekleyecekler

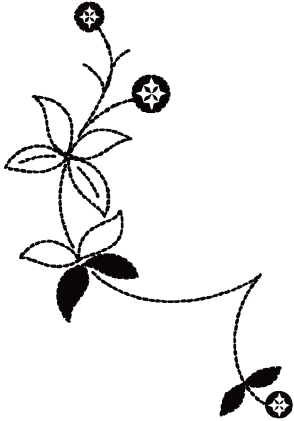

Meryem Y.KÜÇÜK

KAR - AŞK TANDIRI VE ÖLÜM

ey kırılğan
gücenik ve ürkek
güneş kuytularında
yüreğin ayazından
ay parçaları
düşer avuçlarıma
kalemin yongasında
tutuştururken mihrap
maviden ödünç
beyaz dilsiz ağrı
dağıldıkça çarptıkça
yalın ayak yapıdak
utanır utanır dağılır
iki zemheri arasında
g/öze mühürlenirmiş
yarla yamaç arası

ey aşk
kavuşamadığım ayrılıklardan
gitmediğim savaşlardan
yaralı dönüyorum
dudaklarının uçurumunda
hapsolmuş sesim

kuşlar gördüm
sığ yalnızlıklarından
katıksız kederler devşiren
avuntu kırıkları uçuşlarında
soğuk çok soğuk
neyime bu çağrı
ağrıyı taşıyordu bir kadın
saçlarının ağartısında
fenerdeki ateş
baş veriyordu aydınlığa
keşmekeş arzuların ihanetinde
yas gecelerinde
yanan bir muma gizlermiş
şair nefesini
kan ter içinde
bir cehennem ateşinden
gelmiştin oysa
buğday başları gibi
tırpan yemişçesine
düşüyordu yüreğin
aşk tandırında her kelimeye
göğsü kınalı kuşlardan öğrendim
her gök gürültüsünde
bir alay ölüme yaslanmayı
ölümü yinelemeyi tekrar tekrar
yıkımlardan dönmeyi
parçalandıkça kristalleşen
yokluk gölgesinin saltanatı
ey kırılğan
gücenik ve ürkek
...

Gülçin Yağmur AKBULUT

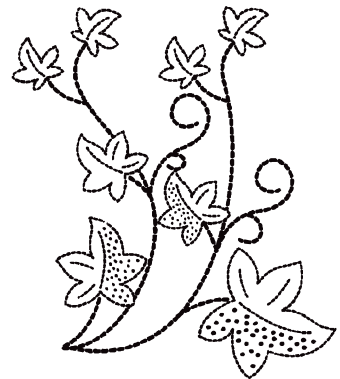
GÜDÜMSÜZ GARDİYAN

berk bir kaya parçası
çetin dağ çetelesi kalbim
etimden et koparıp da
aşındırmaz beni dalgalı ummanlar

kabuk tuttu
tenimde mevzilenen akrep sıyrıkları
hazır kıta bir beton usumda
yırtığı yamalı pusuların izi

külümde kalpazan sevdaların nefesi
taş dedim yüreğimdeki sığınaklara
yakar mı tezgahlarda sarmalanan ateşler
bin dallı çınarlar yetiştirdim devasa ekranlarda

ey ömrümün güdümsüz gardiyanı
avucumun cidarında sönmüş izmarit emareleri
yorgun olduğum kadar güçlüyüm ikindi sonrasında
kırılıp dökülüyor artık göğümün mavi penceresi

Ergün BİLGİ

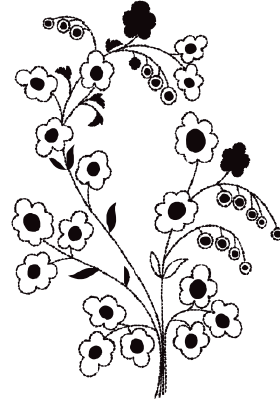
GÖZLERİNİ GETİR BANA

güneş çoktan söndü, bırak yanmasın ışıklar
gözlerini getir bana
takın gülüşünü de salınan endamına
yağsın yağmurlar
sonra sıcak bir lodos essin dünyama
erisin köşe bucak tüm karanlıklar

hani bazen ormanların sırtını basar da kar
ezilir gıcım gıcım dal budak, yemyeşil saçaklar
gözlerini getir bana
kim bilir, belki güneş açar
düşer tohum toprağa
sonra yarılır gök, mavi bir yağmur başlar
bir peygamber doğar bakire bir kadından
kutsal nefesiyle dirilir tüm körkütük aşklar

ellerini ver bana
güller açacak ateşten parmak uçlarımda
belki bir ses yağacak kül kül ipek avuçlarına
şadan bir bülbül hıçkırarak sırmalı mektubunda
bilmiyorum, ne bir ismin var ne de bir resmin
aşk, ekmek, su gibi kutsal, ölüm kadar gerçeksin

gebeyken henüz uykularım çiçeklenen rüyalarım
gülümserdin geçerken boncuk mavi pencereden
zambak kokulu akşamlar dökülürdü ak ellerinden
sonra değerken ıslanırdı berrak bir ay göz aklarına
en içten bestelerle yıldızlar dizilirdi yanibaşıma

çekerdim gece rengi saçlarını uykularıma
nefesinde ısınır, elalarında asılırdım yaşama
kaç dünya var, kaç alem, kaç melek bilmem
dünya içinde dünya var, alem içinde alem
ver ellerini
ah şimdi
tutsam ellerinden ve kaçırısam seni içimden
görsem seni dünya gözüyle, ah bir görsem
bilmiyorum, ne bir ismin var ne de bir cismin
aşk, ekmek, su gibi kutsal, ölüm kadar gerçeksin

hani bir bahar karşılaştık senle
vurulduk göz göze asude bir rüzgar busesinde
hazırandı, yürüdük el ele derin ve turuncu göklerde
neden vurgunum bu kadar sana
ne olur, nefesini ver bana
yağsın yağmurlar
sorma
neden seviyorum karı, kışı, yağmuru bu kadar
oysa üşüyorum, titriyor ellerim
bilmiyorsun
cehennemden geliyorum
ve hâlâ ateş saçıyor eteklerim

evet
bir yanım yangın, bir yanım kar kıyamet
ey yüreğimden ruhuma su taşıyan emanet
gözlerini getir bana
gözlerin, ölürken ruhuma asacağım en büyük ziynet

İsmail OKUTAN

ÇİÇEK GÜZELİ HÜZÜNLER

çiçek güzeli hüznlerle dolu bir zamana uyandım
 yüzü ekşi satan çığırkan bir zamana
 köşe başlarını tutmuş anonim zulüm
 çağı sallayıp kalbini söküyor kerpetenlerle

hür kuşların üzgün bakışlarına hayranım
 çağ bozgunu bir öğleye eriştim
 bu çağdan sonra zaman devrime uzanacak
 uzanıp güzellik devrine ulaşacak
 benim ise bütün emelim ve elemim
 kalbi yanan, vicdanı sızlayan
 görmesini yitirmiş zamanı
 mazlumların intikamı ile doldurmak
 kalbini yitirmiş şimdi yaşamak

korkudan ürküp sessizliğe büründü şehir
 bütün kanlar heder oldu
 bundan sonra zaman devrime uzanacak
 uzanıp güzellik devrine ulaşacak
 infaz edeceğim tüm karanlığı
 yakamdan düşüyor zaman
 siyahlar dökülüyor mevsimlerin renginden

facirlerin ve tacirlerin uyuduğu fecir zamanı
 gökten bir gam ve intikam bulutu indi
 kül rengi kurşuni acılara tutundu zaman
 ümidine ve ümüğüne çöktü hafakan

Filiz Kalkışım ÇOLAK

SUZİDİL ŞAFAK

şafak her ağladığında sessizliğime
sen de parmak uçlarımdan çıkan nefesimden bana dağıl

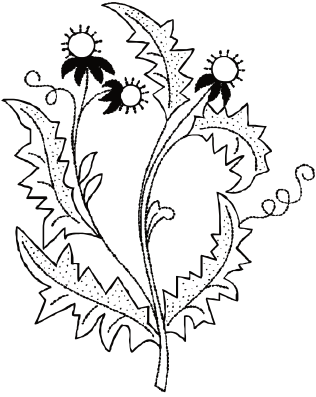
bil ki telaşında incinir göğsümün kanatları
gitmelerinden bir çelengin getirir
yetmiş dokuz bozgunlarını

ölüm esleri geçer uykularımdan
düşer baladından mahsuni
çarpar sedeflerine uğultularım
kulağımda rüzgâr
alır basıncından uçurumlara bırakır senliğimi

nâarda şebnemli bakışların ahulanır yadıma
kızamık yeldalar doğurur nefesini
yırtıklarından gecenin ilişir yüreğine ten
keş naralar yamar karanlığı
bir delinin son oyunu bozar günlükleri
iner perdelerden yarasalar
ölüm kekeler kan doğranan şeceremi

ahh yarım elma suları içtiğimiz filizlerimizde
kırılır ışığı gülüşlerinin
hayalini tutan mızraplarımda vurulur güvercinler
toprak kokusu tekler nabzımda
yosunlarından çilemde bir tutam sürer ah'larımı

abdest tutar vakit
kubbelerde olgunluğu cemrelerin
açılır yüzgörümlüğü gençliğin
berzah akar saçlardan
iki damla yaş kaçırırım ucunda sayıkladığım güllere
ayılmaz düetler sevgili ayılmaz
sonsuzluk kundaklar bahçende koşturan sevinçleri
aşk susar
mailerine ektiğim berraklardan köpüklü sevişler çarpar kucağını

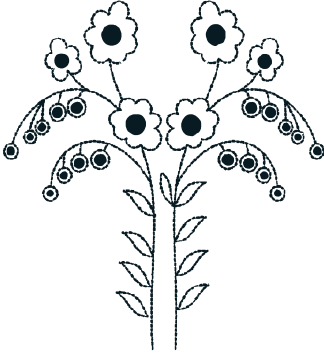

İbrahim BİRGÜL

OYALAMAYIN BENİ

oyalamayın beni çok işim var
 içimdeki atları sulamaya gideceğim daha
 tersinden kalkıp esen rüzgârları arkama alıp bir bir
 ellerimde taşıdığım günahlar, takılı olacak alnımda
 şu akıp giden nehirler yok mu, büyüyen tırnaklarım sonra
 işte böyle geçiyor zaman, yaklaşıyor belki gelmekte olan
 oyalamayın beni çok işim var

aramayın beni meşgul çalacak bütün varlığım
 oyalamayın beni çok işim var
 bir kağıtta yazılı kalmayacak bu sefer tüm bildiklerim
 yıkık duvarların üzerinde bıraktıklarım
 seyredecek benden kalanı
 bırakıverip kendimi fütursuzca bir yaprak gibi soğuk sulara
 kayıp gidecek tüm yaşanmışlıklarım
 aramayın beni meşgul çalacak bütün varlığım

güneş toplamak istiyorum en taze baharlardan
 sevgilinin geçtiği yollarda bulurum en güzel gülüşleri belki
 gül devşiririm sonra ayak izlerinden
 yaşamak tek kelime yaşanacak uzun bir cümle olur sonra
 belki kör renkli bulutlar açar perdelerini sıra sıra
 mutluluk üzerime serpiyen gök gürültüsünde olur
 güneş toplamak istiyorum en taze baharlardan

ben hep uçan kuşlara vurgundum zaten
 bir de kirpiklerimden inen yağmur damlalarına
 oyalamayın beni gidecek çok yolum var daha
 kendimi heybemde taşıyorum
 yolum uzun, ben yorgunum, menzil çok uzakta
 ben hep uçan kuşlara vurgundum zaten

Akif DUT

AYRILIKLARIN KIYISI

gözlerin yalnızlığında bulut bulut çoğalıp
susmalara kapı aralarken
mahcup bir edayla geçiyorum
kalabalık şehirlerin kıyısından

boğazımda
yalnızlığın gergefinde yokluğunla dokunup
ayrılıklara merhem arayan
bir yara düğümliyor

ben şimdi saçlarından başka
hangi rüzgâra tutunayım
hangi yağmura sereyim gözlerimi
ki
dinsin içimin yangını

bak kıyısındaız ayrılıkların
tedirgin duygular içimde bir sağanak gibi çoğalırken
rüzgâr tenimde susarak esiyor

şimdi savur sensizliğin türküsünü geceye
vur kirpiklerinle
aralansın aramızdan zaman perdesi
vur ki
aydınlansın yüzüm
yağmur dinsin
dağılsın bulut
içimin ırmakları seninle dolsun

Ahmet KARPINAR

KARLA GELEN KONUŞMALAR

kar...
esrarını gizleyen bir yalnızlık çeşnisi
kendi varlığımdaki ekinin rengini
hangi kılıkta gelirse gelsin
zamana gömülen üslupsuz çehremden
kanatlandırır kuşları
mücevher parıltılı dağlara

kar...
budaklı bakışlar biriktiriyor uzaklara
papatya örneği beyaz kentlerden
sokuldum bir mısranın astarına
usulca
bugün karlar taradı saçlarını
siz bilmezsiniz

küçük bir el aynası mimarisine bezenmiş
en kurak mevsimlerimizden
yola çıkmıştık ellerimizi ovuşturarak
kendi ayazımızı da kucaklayarak
biraz daha yürüsek
bir hüznün gök gürültüsüne kapılmadan
geçerdik dikenli tellerden
el ele...

Murat COŞKUN

UYANIŞ

yine bir sabaha uyanış
-gönlüm sende-
huzur dolu tatlı bir hava var
kokun var sanki
esen yelde

özlemin sancı olur saplanır bağırma
kalbimin sessiz feryadında
yalnız kalmıőlıđımla baş başa
sabahın tam başlangıcında

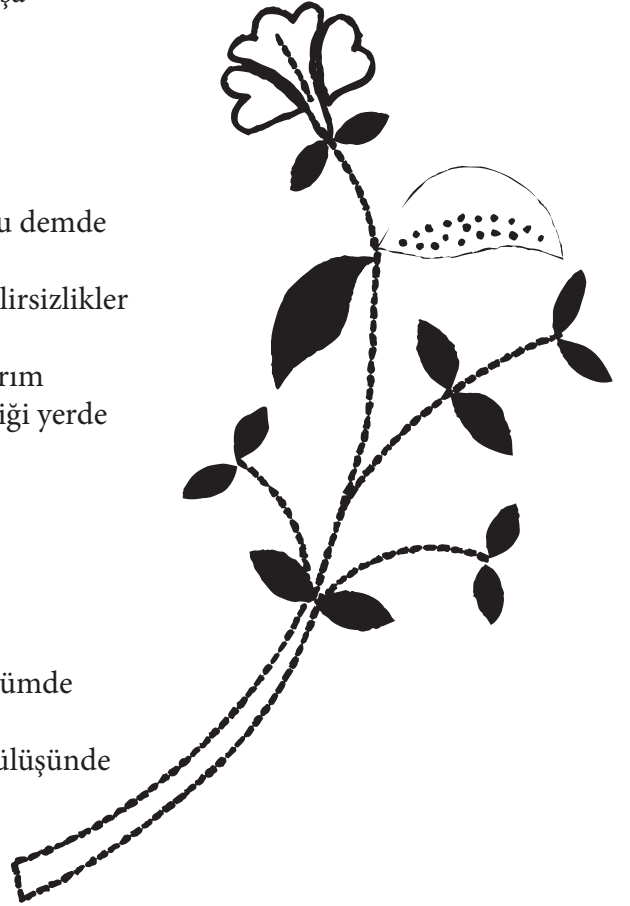
aklımın soruları cevapsız
gönlümse umursamaz
hakikat ise sende
gecenin sabaha döndüğü bu demde

ağarsın istiyorum bütün belirsizlikler
yok olsun fikrimin isyanı
ve dinsin istiyorum sancılarım
karanlıkla aydınlığın kesiőtiđi yerde

ufkun aydınlanıőı çarpıyor
derin karanlıklarına
nice bilinmezlerden
kurtulma umuduyla

derken yüzün beliriyor gözümde
bunca sorulara inat
doyamadığım bakıőında, gülüőünde
hüzünlerim dağılsın diye

ve güneş doğuyor
baőlıyor hayatın gerçekliği
yaşanan her şey sadece
hakikate varabilme telaőesi

Heybet AKDOĞAN

YAĞMURLAR ÜLKESİNİN OZANIYIM

yağmurlar ülkesinin ozanıyım
damarları çatlamış bulutlardan akarken gözyaşlarım
hunharca yakılan ormanlara karışıyorum
tenimin al yalazında küllenen
dalında tutuşmuş yaprak çığlığı

kanlı ve kahırlı iç çekişlerimde
iki dünya
biri uygar diğeri barbar
başlarsa art arda yine savaşlar
henüz doğmadan önce çocuklar
önce beni öldürün
kardeşlik beşikler altında kalmış masal

savaşlara kurban edilirken dünya
en manalı çağındayız hayatın
anadan üryan kalmışsa aslımız
güneşli günlerin yerlisi olmaya gidelim

yağmurlar ülkesinin ozanıyım
bir yanım umman

bir yanım çöl buyruğu
kin sarmış toprağı
barışmak isterken mavi yağmur çiçeği
mutluluk insanın insanlığa hasreti

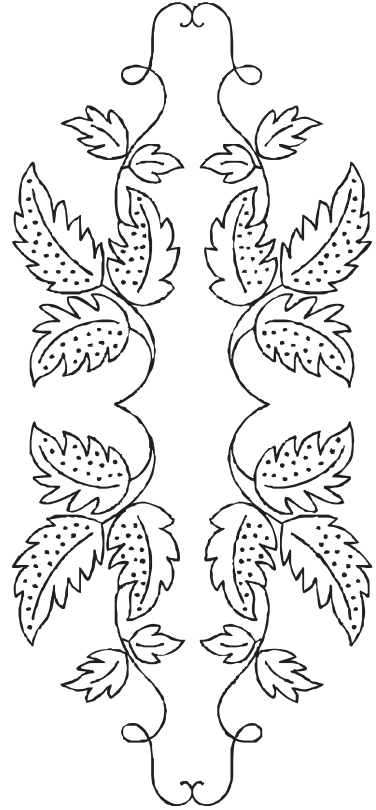
Aras ALTUNBEY

BU YALNIZLIK KİMIN BİLME DEN

incelikten yoksun
bir yanım kırlangıç tabiatını andırır
ellerim çirkin
yüzünü okşuyorum harf ve rakamlar arasında

dünyaya bağış yapılmış gibiyim
ne dere bilirim ne nehir
cennet hüzün kulesinin ardında
hep kaldırım boşluğu taşıyım

kent gürültüsü bakışları
cümlelerin boş bardağını kırdım
yalnızlık batağında
boynuma kaldı son kını öpücüğün
bu yalnızlık kimin bilmeden

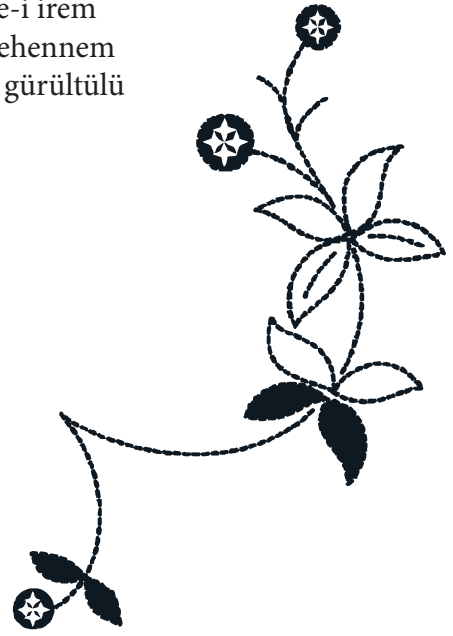

Sevda CEYLAN

YÂR YAMACI

yâr yamacı diye bir yer varmış
gönül sedirinde ruhun yaslandığı
varlığında nefes alan
buram buram kekik sümbül kokulu bahçe-i irem
yokluğunda kan kusturan hasret sancılı cehennem
her aklına düştükçe sağanak sağanak gök gürültülü
her damlasında sen tüten sevda seli
yaz bahar açan yar yamacı işte
zirvesini
uçurum kenarını mesken tutan
bağrında kardelenler barındıran
gün geçtikçe kök salan
başı göklere eren
başında kavak yelleri esen yar yamacı
toprağı sen
taşı sen suyu sen
pınarı sen kalbe ektiğim fidan sen
ruhumda nevrüz sen
son nefesimdeki duam
cennetteki tubam sen

Hasan SONGÜR

HAYATIN İÇİNDEN KISA KISA

I. BEDRİ RAHMİ EYÜBOĞLU

Güzelliğe aşiktir, tutkuludur. Nerde bir güzellik varsa, arar bulur. Bulduğu güzelliği ebedileştirmek ister. Resmini yapar, şiirini yazar. O, Bedri Rahmi Eyüboğlu'dur o.

Üstat, bir gün bir Anadolu kasabasına gelir. Pazara gider. Kırk yamalı elbiseler giymiş köylülerin, eşeklerin, öküz arabalarının arasında dolaşır. Fotoğraflar çeker. Bu duruma sinir olan kasabanın eşrafi başlarlar dedikoduya:

-Pis köylülerin arasında ne işi var efendim. Komünist bu. Kasabamızın güzelce Hürriyet Caddesi var. Cumhuriyet Parkı var. Yeni yaptırdığımız Atatürk İlkokulu var. Böyle güzel yerler dururken neden çirkin yerlerin resimlerini çekiyor? Komünist de ondan.

Dedikodu, edildiği yerde kalmaz. Kasabanın avukatlarından biri üstadı mahkemeye verir. Suçu mahkemede yüzüne okunur: Kasabanın güzelliklerinin değil çirkinliklerinin fotoğraflarını çekmektir suçu.

Üstat itiraz eder:

-Ben o köylüler arasında çok az yerde gördüğüm güzelliklerin resimlerini çektim, diyerek çektiği resimleri hakime takdim eder.

-Şu kadının dastarındaki oyalara bakar mısınız? Şu bebeğin üstündeki örtünün nakışlarına? Şu kağının üzerindeki kilim desenlerine? Şu eşeğin semerindeki boncukların güzelliğine? Böyle ince sanat çok az yerde bulunur.

“Önde zeytin ağaçları arkasında yar / Sene 1946 mevsim sonbahar.” diyen adamdır o.

II. OKUR VE YAZAR

Bir kaç yıldır görüyorum, her şehirde kitap fuarları düzenleniyor. Bu fuarlarda kitap yazmış olanlarla kitap satın alanlar bir araya geliyor. Kitaplar imzalanıyor. Güzel gelişmeler. Güzel olması şu: İnsanlar, peynir ekmek aldık, hadi bir de kitap alalım, alışkanlığı kazanıyor. Kitabın da parayla alınması gereken bir şey olduğunu idrak ediyorlar.

O kitabı satın alırken, imzalatırken şöyle bir karıştırdıktan sonra belki bir daha asla kapağını açmayacaklar, ama olsun. O kitap evlerinde duracak. Bu faaliyet, okur-yazar ilişkilerini uzun vadede daha olumlu bir aş-

maya taşıyabilir. Nedir o olumlu aşama?

Yazar, en başta artist değildir. Okura kendi bedenini göstererek var olamaz. Fikir ve duygu anlatımlarıyla var olur. Yazar, artistçe tavırlar takınmaya başladığı zaman, yazarlığı biter. Showman olur. Okur, hayal gücü yazar tarafından ateşlendiği zaman okurdur. Yazarla yüz yüze geldiğinde ateşlenme tehlikeye girer. Çakmağı çakarsınız ama yanmaz. Bu nedenle ölmüş yazarlarla aramızda okur-yazar ilişkisi mükemmel bir şekilde kurulur. Çünkü yazdıklarıyla aramıza kendisinin girmesi mümkün değildir.

Maalesef ki bu dünyanın doğası bu: İyi bir yazarın gerçekten doğduğu gün, onun öldüğü gündür.

III. CAMİ VE CEMAATİ

Bir zamanlar camileri samanlık yaptık, ahır yaptık. Bir baktık ki hayatımızın merkezi olan camilerin tükeneceği gerçeğiyle yüz yüze geldik. Camii yaptırmak en büyük sevaptır, dedik. Camii yaptıranın bütün günahları affolur, dedik. Eroin tüccarları, hayat kadınları, vergi kaçakçıları bile camii yaptırdı. İstedüğimizden çok fazla camii inşa edildi ülkemizde. Şimdi şikayet ediyoruz, camiler bomboş, diye. Ancak öldü ölecek birkaç yaşlı geliyor cemaat namazlarına. Başka nasıl olacaktı ki? İslamsız bir eğitim inşa ettik. Sanat hayatından, kültür hayatımızdan İslam'ı uzak tuttuk. Ticari hayatımıza İslam'ı yaklaştırmadık. Dostluk ilişkilerimizde, aile ilişkilerimizde, evlilik ilişkilerimizde, İslam'ın adını bile anmadık. Velhasıl dini, hayatımızın bütün alanlarından bilerek ya da bilmeyerek kovduk. Tek bir alan hariç: Ölüm alanında hep İslam'ı hatırladık. Ve İslam'ı hayat sahaları üzerinden değil, ölüm üzerinden anlattık öğrendik. Dini, ölüm ve ölümlerin dini haline getirdik. Firavunlar da öyle yapmışlardı. Firavunların kutsal kitaplarının adı, Ölüler Kitabı'ydı. O yüzden eski Mısır'da mumyalama sanatı gelişmişti. O yüzden, firavunlara dev mezarlar yapmışlardı. Onlara mı benzedik ne? Yoksa neden camii cemaati daha çok öleceğini hisseden yaşlı insanlardan oluşsun ki?

Düşünce**Hümeyra YILDIRIM YALÇIN****FREKANS**

Bir karenin alanını rahatça ölçebiliriz. Bunun için bir kenarın uzunluğunu bilmek yeter. İlkokuldan başlayarak üniversiteye kadar her eğitim kademesinde çokça yaptık bu işlemi. İnsanın yolu illaki ölçmeye düşer öğrenciliğin dışında da. Çiftçi tarlasının kenarına ölçer, terzi kumaş parçasını, ev yenileyenler perde almak için duvarı ölçer.

İlk yaptığımız ölçüme gelelim. Bir kare çizelim kâğıda, bir kenarı 15 santim olsun mesela. Elimizde plastikcetvel olursa bu işimizi görür. 15 santimi 150 milimetre olarak da ifade edebiliriz. Ayrıntı girince işin içine, hata payı varsa meydana çıkar. Yani o ölçü milim olarak 149 yada 151 olabilir. Böyleyse bile onu 150'ye yuvarlar, yani es geçerizo bir iki milimi. Yuvarlamak bir bakıma fazlalığı yok saymak, eksikliği kafadan tamamlamaktır. Yani kesin şudur diyemiyoruz. Elimize aldığımız nesneyi, ürettiğimiz ölçü aletleriyle kesin kes ölçemiyoruz bile. Ölçemeyince de yuvarlayıp ortalama bir veri elde ediyoruz aslında.

Dünyadan çıkalım, güneşle aramızdaki mesafeyi ölçerken de yaklaşık 150 milyon kilometre diyoruz. Sayıdan önce yaklaşık kelimesini peşin peşin önüne koyuyoruz. Baştan yeniğiz aslında. Yaklaşabildiğimiz bu kadar diyoruz. Daha yaklaşırsak illaki 150 milyon kilometre içinde bir iki kilometre hatası yaparız. Her gün doğup batıp her gün gözümüzün önünde ışıklar saçan bu güzelliğe ne kadar yakınız, ne kadar uzağınız onu bile bilemiyoruz tam olarak.

Düz bir çizgiyi, doğrultuyu ölçmek kolay ama dairenin alanını ölçmek istersek nasıl yapacağız? Kıyısı köşesi de yok ki... Bunun da kendimizce bir yolu var tabii. Dairenin tam göbeğinden bir çizgi çekiyoruz. Ortaya ölçebileceğimiz bir doğru çıkıyor. Bunun da yarısını elimize alıp ... Yıllarca ders kitaplarında, defterlerde; önce kara, sonra yeşil, sonra da beyaza dönen tahtalarda bu işlemler yapıldı yapıldı silindi. O yüzden devamını yazmayacağım hesaplamamın. Yalnız kimsede dairenin alanı şu kadar sayıdır diyemedi, diyemez de. Çünkü işin içinde π şeklinde sembolle gösterilen pi sayısı var. Martın 14'ünde Pi gününü kutluyor ya hani matematikçiler. Aylardan 3, günlerden 14. Pi sayısı yaklaşık 3.14 değerindedir. Pi olmadan çembere dair cümle bile kuramayız.

Bu 3.14 sayısı nereden gelmiş oraya girmeyeceğim ama nereye gittiğini söylemek de zor. 14 den sonra binlerce sayı yazılabilir, bunun sonu yok. Hiç boyumuzu aşan şeylerle uğraşmayı sevmeyiz biz insanlar. Kolaylık olsun diye hesaplamalarda 3.14 sayısını 3 kabul eder, yalan yanlış hesaplar, yaklaşık kelimesine sığınıp önümüze düşen rakamlarla mutlu oluruz. Körler, sağırılar birbirini ağırlar hesabı dünya genelinde de aynı mutluluk yaşanır.

Tüm bunları hesaplamakadına çırpınan ama yine de yaklaşmakla yetinen insanın hesaplayamadığı tek şey bundan ibaret değildir. Kibrini hesaplayamaz mesela,

meydan okur sağa sola, kâinata. Gücsüzlüğünü, acizliğini hesaba katmaz da burnunun dikine yol alır. Tarih boyunca da böyle olmuş, nice Firavunlar, Nemrutlar, Karunlar türemiştir. Kimi tanrı yerine koymuş kendini, kimi zenginliği ile nam salmış her yere. Kimi hakikati ateşe atmış ama yakamamıştır.

Neyse ki bunlar tarihte kaldı denilebilir ancak insanın içine sızmış Firavunlar, Nemrutlar da vardır. İster iç ses deyin, isterseniz nefis... Birçok şeyi bir tuşa sadece dokunmakla halledebilen bizler için içimizde yuvalanmış bu saydıklarımın baş vermesi an meselesi. Konforlu evler, konforlu arabalar, konforlu yaşam... Diyebilirim ki Karun bile bizim kadar rahat değildi onca altına, inciye, varlığa rağmen. Nemrut'un çevirecek bir musluğu yoktu ki açınca sıcak su gelsin. Firavunu 150-160 kilometre hızla götürecek bir arabası yoktu ki binsin gitsin. Uçağı, denizaltıyı saymıyorum bile.

Onlar onca yoklukta varlık iddiasında bulundular. Başa geçince tüm insanlara hükmetmek istediler. Kendilerini tanrı yerine koydu bazısı da. Şimdi bize de içten içe fısıldayıp duruyorlar bazen; sen çok güçlüsün, kimsese ezdirme kendini, her şeyin en güzeli senin olmalı, daha çok kazan, daha çok harca, daha çok biriktir... Daha kareyi, çemberi net hesaplanamayan bizler, damarda doluşan kanına hükmü geçmeyen, yüzündeki çizgilere sözü geçmeyen bizler, üstünlük taslayan kibir abideleri gibi doluşabiliyoruz ortalıkta.

Aslında üstünüz kâinata yaratılış olarak diğer canlılara göre. Eşref-i mahlûk olmak bunu gerektiriyor. Yalnız biz kendi içimizde de öne çıkan, dikkat çeken, baskın olan taraf olmak istiyoruz. Giydiğimiz kıyafetlerin markası ile yapmak bunu, bindiğimiz arabanın modeli ile yapmak, gezip tozduğumuz yerlerin fotoğrafları ile yapmak istiyoruz. Hiçbir şey bulamayan, elinin altındaki çoluk çocuğuyla yapıyor bunu. Eşinin sürprizli, romantik bir kimse oluşu ile yapıyor, yapmak istiyor. Yarışa dönen bu durumdan birçok kimse memnun. Her gün bu anlayışa uyanıp bunun eserlerini görerek uyuduğumuz için normalleşmiş de olabilir bu yaşananlar.

Şu var ki kitabımız üstünlüğün takvada olduğunu söylüyor. Takva da Allah ve kul arasındaki frekans diyebilirim. Eski radyolardaki düğmeyi sağa sola çevirip frekans ayarı yaptığımız gibi Rab ile aramızda, bizim yapıp ettiklerimizin doğurduğu sonuca göre açığa çıkan bir eşleşme diyebilirim takvaya. İşte bizi Allah'a yaklaştırıp öne çıkaracak olan budur. Hesaplamamız gereken de budur zannımca. İyiliklerle, ibadetlerle öne çıkmak ama bunu kimseye fark ettirmemek biraz da takva. Yarışsa da kendi içinde, kendisiyle yarışmak. Rabbim; acizliğini bilen, takva sahibi kullarından eylesin. Amin

Rüveyda DEMİR

ARAYIŞLAR

Bir eskici, sigarasının söndüğünden habersiz bağıyor. Etrafta biteviye bir yağmur var ve hava tam da benim sevdiğim gibi. Bacalardan dumanlar tütüyor, ağaçlar son yaprağını da toprağa teslim ediyordu. Bir çocuğun sesi duyuldu uzaktan, durakta servisin gelmesini bekliyordum. Dalgın, yorgun ve suskundum... Kendimi sorgulayıp yargıya varamadığım günlerden birindeyim yine. Acaba diyordum gerçekten sevgi yağmur gibi miydi? Tükenir miydi? Bir gökkuşağı bile bırakmadan çekip gider miydi? Ya da bir çocuk gülümsemesine sığar mıydı sevgi?

Gözden irak olan gönülden de irak olur demişlerdi. Siyah bir yalan bu. Umursamazlığın, vazgeçmişliğin üzerine atılmış bir toprak. Dedikodunun bilgiye dönüşmesi, ayıbın özgürlük olması, yılanın dik olması kadar sahte. Sadece okuyarak ve dinleyerek yol alan birçok insan var: Yunus Emre, Âşık Veysel, Necip Fazıl... Aslında Rabbin yanındadır, kalbindedir; hissedersin ama görmezsin. Bir dua edersin, sesin göklerde yankılanır yahut ağzının içinde kaybolur ama ulaşamaz muhatabına.

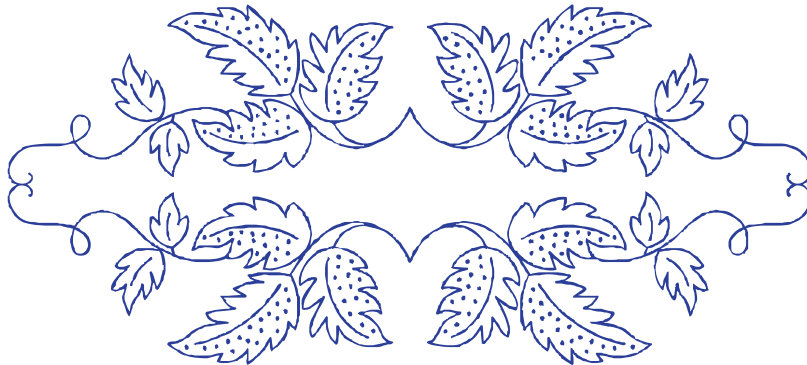
Hissedersin onun seni duyduğunu. Seven için mesafe yoktur. Dokunamazsın ama hissedersin, görmezsin ama bakarsın, duyamazsın ama anlarsın. Ya yanımızda olanlar, onların hepsi kalbimizde midir? Elbette değildir. Onlarla konuşuruz ama iletişime geçemeyiz, hem yanımızda hem de çok uzağımızdadırlar. Dokunuruz ama hissetmeyiz. İşte o sırada uzaktır gönüller birbirine. Bir boşluk yaşanır kalbinde, bir ürperme gelmiştir tenine, göklerdeki uçurtman

kayıp gitmiştir elinden, şekerin yere düşmüş, rüzgârla konuşurken şeker tadı yoktur dilinde... Havada asılı kalıyordur söylenenler; dinleyen, duyan yoktur.

Bırakma kendini, sıkı tut uçurtmanı. Uçsun ama sesin kadar uçsun, senin olmayan yıldızlar gibi değil. Sürsün ama ömrün kadar sürsün, yüzyıllar süren uyku kadar değil. Beyza bir sayfa aç defterinde; yakındaki uzaklar, uzaktaki uzaklara dönüşsün. Vazgeçme konuşmaktan. Kalbine vurduğun kilidi, dilindekini çözdüğün gibi çöz. Bir dua et: Masum bir çocuk "Anne!" diye seslensin, söğüt ağacı baharda emanetini topraktan alsın, hava yeniden aydınlansın, ezanlar okunsun, gönülden irak olanlar da kıştan nasibini alsın, gözündeki son damla kurumadan düşsün, bülbülle gül kavuşsun... Ve bir selam ver yine: Melekler duaya bürünsün...

Bak işte, vazgeçmedin koştuktan; uzaktaki yakınlıklardan haberdarsın artık. Sözü çürüttün, çocuğunun sesini duydu anne, uçurtman göklerde dalgalanmaya devam ediyor, orucunu açtı ezan sesini duyanlar, duman tüten ocaklara bahar geldi, kalbinin zincirleri kırıldı, taassup bitti, teslimiyet başladı. Umarsızca donarak öldü umursamazlık...

İşte kalemde dökülenler... Bazı uzaklar asıl yakın, bazı yakınlar ise asıl uzaktır. Sevgiyi kilometreyle ölçmeyi bırakmalıyız, ölçü biriminin aslına sadık kalmalıyız... Yanımızdakiler her adımda, kalbimizdekiler ise her nefeste yaşarlar; her harekette, her hakikatte, her duada, her kelimada ya da bir kalemde...

Söyleşi

Mustafa KALENDER / Halil DEMİR

MUSTAFA KALENDER İLE POLİSİYE ROMANLAR ÜZERİNE

Halil DEMİR: Merhaba Mustafa Bey. Sorulara geçmeden önce biyografinize kısaca değinmek istiyorum. 1980 yılında Afşin’de doğmuşsunuz. 2004 yılında Kırgız-Türk Manas Üniversitesinde Türkoloji (Türk Dili ve Edebiyatı) bölümünü bitirmişsiniz. 2008 yılında polislik mesleğine başlamışsınız ve yaklaşık on yıl kadar polislik yapmışsınız. Biyografide altı çizili iki nokta var. Edebiyat ve polislik. Buradan hareket edecek olursak edebiyat ile polislik mesleğini birleştirmiş görünüyorsunuz. Hem edebiyat okumak hem polislik yapmanın en büyük avantajını değerlendirmişsiniz. İlk sorumuz bu cihetten olsun. Sizce polisiye roman nedir?

bii, romanın bir alt türü olan polisiye roman da yaşıyor ve zamanın şartlarına göre değişiyor, sosyolojik ve teknolojik gelişmelerden etkilenecek yoluna devam ediyor. İlk dönem polisiye romanlarla şimdiki polisiye romanlar birbirlerinden farklıdır. Ama polisyede olmazsa olmaz bazıunsurlar vardır; bunlar, suç ve muammadır. Bu kapsamda polisiye romanı, “Gizemli bir suçun, bir soruşturmacı tarafından araştırılarak aydınlanmasını tahkiye eden romanlardır,” diye tanımlayabiliriz. Buradaki soruşturmacı polis, dedektif, gazeteci ve ya herhangi bir kişi olabilir.

Mustafa KALENDER: Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, bir tür olarak romanın kendisinin bile herkesin üzerinde mutabık kaldığı, ittifak ettiği bir tanımı yoktur. Kuşkusuz bunun en büyük nedeni, romanın yaşayan bir tür olmasıdır; roman yaşıyor ve zamanın şartlarına göre birçok açıdan değişerek yoluna devam ediyor. Ta-

Diğer taraftan polisiye roman da aynen bir sosyal roman, tahlil romanı, tarihi roman gibi roman türünün bir alt dalıdır ve aynı zamanda ayrılmaz bir parçasıdır.

Halil DEMİR: Biraz önce sizin de bahsettiğiniz gibi birçok roman türü var. Bunlardan belki en az rağbet gö-

ren tür, polisiye roman. Siz, neden pek fazla popüler olmayan bir roman türünde eser veriyorsunuz?

Mustafa KALENDER: Yaklaşık on yıl polislik yaptım, meslek hayatım boyunca Emniyetin birçok biriminde çalıştım, bu durum belli bir meslekî birikiminin oluşmasını sağladı. Bir yandan polislik mesleği ile ilgili bir birikim, diğer yandan edebiyatçılık derken ikisini bir harmanlayıp zemini Emniyet olan polisiye bir roman yazmaya karar verdim. İstedim ki roman kahramanı olacak kişi polislik mesleğine, Emniyete hakim olsun.

Halil DEMİR: Gerek “İsimdeki Sır” gerekse “Ceram:46” romanında başkarakter olarak Barman Kara’yı görüyoruz. İlginç bir isim. Nereden geliyor Barman Kara? Var mı bir öyküsü?

Mustafa KALENDER: Evet, bir öyküsü var.Bu isimAlper Tunga Destanı’nda geçen bir Türk savaşçısının ismidir. Arkaik bir isim, artık kullanılmıyor.

Eski savaş geleneklerine göre iki ordu karşı karşıya geldiğinde ordulardan birer cengâver meydana çıkarak dövüşür ve böylece ordular birbirlerine psikolojik üstünlük kurarmış. Bir gün Türk ordusuyla Pers (İran) ordusu karşı karşıya gelir. Türk ordusundan Barman, Pers (İran) ordusundan da Kubat çıkar meydana, dövüşürler ve Barman, Kubat’ı öldürür. Bu büyük Türk savaşçısının ismi hiç olmazsa bir romanda yaşasın istedim.

Halil DEMİR: Takdir edersiniz ki her mesleğin ruhuna sinen bir koku vardır. Örneğin asayişte çalışan polislerin birçok duruma, olaya şüpheli yaklaştıkları bilinir. Genelde Barman Kara, karakter olarak nasıl biridir? Başkarakterini oluştururken kendinizden mi esinlendiniz?

Mustafa KALENDER: Barman Kara bizden, yani içimizden biri. Belli ilkeleri olan, işini seven, kendini işine adanmış bir polis. Öyle filmlerdeki ya da romanlardaki gibi olağanüstü yeteneklere sahip biri değil. Zaten serinin ilk romanı olan İsimdeki Sır’da kendisini şöyle tanımlar: “Bir yetmiş beş boyunda, geniş omuzlu değil, dar omuzlu, boyuna göre orantılı kilosunu olan, uzun yüzlü ve esmer tenli biriyim. Öyle olağanüstü güçleri yahut on parmağında on marifet olan biri de değilim.”

Üniversite mezunu, kitap okumasını seven biri. Emniyet teşkilatında bir karakolda ya da herhangi bir birimde rastlayabileceğimiz bir tip, devletin polisi. Dediğiniz gibi biraz da şüpheli. Romanı okuyan tanıdıklar, “Ya, bu adam sana çok benziyor.” diyorlar, bana benzerlik gösterebilir ama ben değilim.

Halil DEMİR: Romanda tip veya karakter oluşturmak başlı başına özel bir gayret istiyor. Karakterlerinizi oluştururken zorlanıyor musunuz?

Mustafa KALENDER: Doğrusu, karakterleri oluştururken çok zorlanmıyorum. Karakterleri genelde gerçek kişilerden esinlenerek oluşturuyorum.

Şöyle bir örnek vereyim. Olay Yeri İnceleme biriminde çalıştığım dönemlerdi, sokakta giderken genç bir adam selam verdi, selamını alıp devam ettim yoluma. Ben bu adamı nereden tanıyorum diye düşünmeye başladım, yüzü tanıdıkta ama kimdi? Bir saat kadar sonra hatırladım. Bu genç adam, bir ay kadar önce, hırsızlık suçundan sabıka dosyası oluşturulması için fotoğrafını çekip parmak izini aldığı kişiydi. Hırsız, mağanda, katil, tecavüzcü vb. suçlularla işimiz gereği etkileşim halinde oluyorduk.

Diğer taraftan birçok birimde çalıştım ve hâliyle birçok meslektaşımı gözlemleme imkanım oldu. Polis karakterleri oluştururken de onlardan esinleniyorum.

Halil DEMİR: Polisiye romanlarda dilin kullanımı meselesine nasıl bakıyorsunuz?

Mustafa KALENDER: Her şeyden önce, dil ve anlatımakıcı ve anlaşılır olmalı diye düşünüyorum. Bunun az edebilik ya da çok edebilikle ilgisi yok. Dil ve konu uyum içerisinde olmalı. Sosyal romanın alt dalı olan bir köy romanını düşünün, köyde, şırl şırl akan bir pınarın başında, bir köy delikanlısının, bakracına su dolduran sevdiği kıza, Fuzuli’nin

“Mende mecnundan füsün aşıklık istidadı var
Aşık-ı sadık menem mecnunun ancak adı var

Beytini mi okuması daha edebi ve yerinde olacaktır, yoksa Karacaoğlan’dan

Telli turnam sökün gelir
İnci mercan yükün gelir,
Elvan elvan kokun gelir
Yâr oturmuş yeke karşı

Dörtlüğünü okuması mı daha edebi ve yerinde olacaktır. Yukarıdaki beyitle, dörtlük elbette ki her ikisi de edebi ve güzeldir, ama pınar başına Karacaoğlan daha çok yakışacaktır. Kısacası dil ile konu ve tür uyum içerisinde olmalıdır.

Halil DEMİR: Sizin romanlarınızda tarzınızın farklı olduğu aşikâr. Bu farklılık nereden kaynaklanıyor?

Mustafa KALENDER: En önemli neden, yöntem farklılığıdır. Ben, “Katil kim?” polisiyesi yazmıyorum. “Katil kim?” polisiyesinde bir cinayet işlenir ve bir soruşturmacı ki, bu genelde bir dedektiftir, şüphelileri sorgulayarak üç beş şüphelinin içinden katili bulur. Tabii bu türde güzel ve saygıdeğerdir.

Ben, katilin bulunmasında gerçek hayatta bir polisin izlediği metodu, prosedürü izliyorum. Gerçek hayatta, bir cinayet işlendiğinde çoğu zaman katil açısından elimizde üç seçenek vardır. Ya cinayetin faili bellidir ve ya-

kalanmıştır; ya faili bellidir ama fail elde değildir, yani olay faili firardır; ya da katil bilinmiyordur, yani faili meçhuldür. Dolayısıyla her zaman ortada polisin sorgulayacağı üç beş şüpheli yoktur.

Halil DEMİR: Konuyu yaşanmış olaylardan mı seçiyorsunuz, yoksa olaylar tamamen masa başı kurgulardan mı oluşuyor?

Mustafa KALENDER: Hayır, tam olarak yaşanmış olaylar diyemeyiz, ama gerçeklerden esinlenilmiş, gerçekle harmanlanmış, edebiyatın gerekleri göz önüne getirilerek tahkiye edilmiş olaylar diyebiliriz.

Birçok okur, romanlardaki bu olaylar yaşanmış mı diye dönüyor bana, bu durum okuyucuların romanları gerçekçi bulmalarından kaynaklanıyor. Gerçekçi bulmalarının sebebi Barman Kara'nın, Emniyete, polis jargonuna hakim olmasından ve roman zemininin Emniyet'te olmasından kaynaklanıyor.

durumunda kalınıyor. Örneğin, bir ceset olduğunda savcı, Olay Yeri İnceleme ekibi, Asayiş Büro/Şube polisi olay yerine intikal ediyor, rutin tutanaklar tutuluyor. Söz gelimiher cesedin tırnak arasına bakmak gerekiyor, çünkü bu çok önemli, katile ait bir biyolojik delil olabilir. Olay yerinde benzer çıkarımlar yapılabilir çünkü cesetler farklı olsa da izlenen metotlar aynıdır.

Halil DEMİR: Sizin için "Emniyeti edebiyata taşıyan kişi" diyorlar, bu konuda bir şeyler söylemek ister misiniz?

Mustafa KALENDER: Evet, öyle diyorlar. Yakıştırmaya için teşekkür ederim. Amacımdan biri de Emniyeti edebiyata taşımaktı. Sanırım bunu başardık.

Halil DEMİR. Son olarak, yeni çalışmalarınız var mı? Bundan bahseder misiniz?

Mustafa KALENDER: Birkaç ay içerisinde ilk roma-

Halil DEMİR: Peki bu durumun, yani gerçekçi polisiyenin avantajları ya da dezavantajları nedir?

Mustafa KALENDER: Gerçekçi polisiyenin elbette ki avantajları da var, dezavantajları da. Avantajı, daha inandırıcı ve ayağı yere basan bir roman oluyor. Okuyucu kendini daha rahat veriyor kitaba. Dezavantajı ise uyulması gereken hukuk kuralları başta olmak üzere mevzuatlar, prosedürler, başkarakterini sınırlandırıyor, zorluyor.

Her zaman olmasa da zaman zaman tekrara düşmek

nım olan "İsimdeki Sır"ın ikinci baskısı yapılacak. Diğer taraftan tamamlanmış bir roman çalışmam var. Bu yıl içerisinde basılacağını ümit ediyorum.

Halil DEMİR: Bu güzel söyleşi için teşekkür ederim.

Mustafa KALENDER: Bana, bu söyleşi fırsatını veren Yarpuz Edebiyat Dergisi Yayın Kuruluna sizin şahsınızda çok teşekkür ederim.

Bengül ALKAN

NEREYE KAÇSAM

Hava o kadar güzeldi ki ben de evden kaçtım! Kaçmasına kaçtım da nereye gidecektim? Bunu hesap edememiştim işte. Günü, karanlığa teslim edene dek dolaştım sokaklarda. En sonunda aklıma parlak bir fikir geldi. Niye sabahtan beri düşünemedim diye kızıp durdum kendime. Hemen hemen her gün gittiğim ve gezmekten en çok zevk aldığım yerlerden birisiydi market! Evet, markette saklanacaktım. Bizim evin sokağının aşağısında kalan şu kocaman market. Ben istemedikten sonra kimsecikler bulamazdı orada. Çalışanlar yavaştan toparlanmaya başlamıştı ben içeriye girdiğimde. Farkında değilmiş gibi yapıp alışveriş sepetini geçiriverdim koluma. İlk reyonda gözüme ilişen rengârenk çikolatalara bakarken ağzımın ısısı çenemi ıslattı.

“Teyzeciğim az sonra kapatıyoruz. Bilgin olsun.”

Kara kuru, çalı bacaklı bir kız gelmişti yanıma. Duyamazdan geldi kulaklarım. Hep böyle yapmaz mı zaten; canının istediğini iştir, canının istemediğine de sağırlaşıp.

“Teyzeciğim!”

“Ne var kızım teyze teyze! Tamam, anladık çıkacağız, yemedik ya dükkânınızı!”

Acele etmeliydim. Santim santim bilirdim bu marketin her yanını. Yıllar yılı az mı kapısında indirim kovaladık arkadaşlarla! Aklıma tuvalet kâğıtlarının olduğu reyon geldi. Aklımın hızına yetişmekte geciken ayaklarım, ağır ve zorlu geçen maratonun sonunda ulaştırdı, nihai adresime. Hemen devasa tuvalet kâğıtlarını koridora yığıp sığabileceğim kadar alanı boş bıraktım. Sağımı solumu kontrol ettim son kez, o sıska kız oralarda dolaşıyor olabilirdi ya da gizlenip beni çocuklara gammazlayabilirdi. Göze alamazdım. Hiç kimsenin olmadığından emin olduğum an, ayaklarımdan beklenmeyecek bir çabuklukla sarıldım sığınağıma. Önüm sıra birkaç devasa paketle görünmez kıldım kendimi. İşte şimdi tamamdı. Beni kim bulabilirdi ki benden başka?

Aradan biraz zaman geçti. Çalışanların gürültüsü iyiden iyiye kesilmişti. Beşiğinde sallanan bebekler gibi neşeliydim. Marketin tüm ışıkları söndü ve çekildi kепенkler. Her ihtimale karşı beş dakika daha bekleyip çıktım sığınağımdan. Öyle de çışim gelmişti ki. Eskiden olsa saatlerce tutardım ama şimdi öyle mi, saniyesinde kaçırıveriyorum donuma. Sallana sallana sadece personellerin

girebildiği bölüme ayakbastım. Sol taraftaydı tuvalet. Rahatlayan bedenim bu seferde açlık sinyalleri veriyor, karnımın içinde grev hazırlığına başlayan organlarım aman vermiyordu. Buzdolapları hâlâ serindi. En sevdiğim içecekleri önüme dizdim.

Hepsinden birer yudum tadıp kalanını koridorlara ikram ettim. Cips, her daim gözlerime cennetten kaçmış gibi gözükten çikolatalar, sucuk, pastırma, zeytin, paket ürünü ne varsa hepsini sığınağıma taşıdım. Tuvalet kâğıtlarının desteğiyle yaptığım tahtıma geçip yumuşaklığın verdiği huzurla karnımdaki savaşa bir son verdim. Öyle güzeldi ki her şey. Neden daha önce düşünememiştim? Aramış, merak etmişler midir acaba çocuklar? Oh olsun! Bir çikolatayı bile çok görmeselerdi onlar da. Çok geçmeden üzerime, altından kalkamadığım bir ağırlık çöktü. Hemen sığınağıma dönmeliydim aksi halde yakalanacaktım. Ama değil kalkıp ortalığı derleyip toparlayıp sığınağıma kaçmak, parmağımı oynatacak halim yoktu.

Devamında ne olduğunu hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda kendimi, burnumu kemiren ağır hastane kokusunun ortasında buldum. Bulanık da olsa etrafımda koşuşturan “Hastamız uyandı. Ailesine haber verin!” sözcükleri dönüyordu.

Bir hışım la yanıma yanaşan çocuklarımın fırça darbelerinden kaçındıkça sıçırıyordu üzerime damlaları lafların. Nasıl yapmışım, nasıl onlara haber vermezmişim, madem bu kadar çok canım çekmişmiş niye söylememişim, böyle hırsız gibi olmuş mu, şimdi konu komşu, mahalle, gazetelerden okuyacakmış komik Ayşe ninenin maceralarını... Böylece sürüp giden cümleler silsilesi.

Ertesi gün taburcu olunca evime getirdiler beni. Masanın üzerinde gazete yığını, ilk sayfada; benim marketteyken, tuvalet kâğıdından tahtımın derinlerinde uyurken çekilmiş bir kare poz. Manşet: “Evden kaçan Ayşe nine, markete sığındı.” Utanmazlar! Hiç insan o vaziyetteyken fotoğrafı çekilir mi? Hadi çektiniz, yayımlanır mı? Meşhur olmak bir yana, bir süre mahallede dolaşamamak koyuyor insana, en kötüsü de en sevdiğim, sokağın sonundaki devasa markete bir daha gidememek.

Hikâye**Meral Tabakoğlu TOKSOY****YARIM KALMAK**

Tekrar eden sıkıcı günlerimin biri daha başlıyordu işte. Kırk yılı aşan mutsuz evliliğim, yaşama sevincimi kaybetmeme sebep olmuştu.

Yatağımdan isteksizce doğrulurken karşımdaki aynada kendimle göz göze geldim. Bu bedenle içine hapsettiği ruh, nasıl tezat bir ikili idi. Pamuk yığınınını andıran kıvrık, dağılmış saçlarımla, yüzümdeki derin çizgilerle bu ben miydim gerçekten?

Yaşımın ilerlemesine rağmen sağlığım yerindeydi ama kederli bakan gözlerim, hastalıklı adam portresi çiziyordu. Yarım kalan hayallerim hâlâ içimi acıtırken aynadaki aksim, manidar bakışlarıyla kavak yelleri dinmemiş ruhunu kınıyordu.

Aklım erdiğinden beri duygusal, kırılğan yapıya sahiptim. Babam; “Erkek çocuklarına yakışmaz böyle duygusallık!” dediğinde bu ölçüyü neye dayanarak koyduğunu çocuk aklımla merak eder, anlayamazdım. Beni çok seven, üzerime titreyen babam bu sözlerine incindiğini fark etmezdi.

Bütün çocuklar gibi ben de büyümek için sabırsızlanıyordum. Büyümenin sorunlar, sorumluluklar yüklediğini henüz bilmediğim yıllardı.

Bana göre, eski günleri özlemle anmamızın nedeni, saf sevginin sadece çocukluk yıllarında yaşanıyor olmasıydı. Büyümek, gerçeklerle yüzleşmekti. Büyümek; istemediğin okullarda okuyup istemediğin işlerde çalışmaktı. Büyümek mecburiyetti. Benim için büyümek; istemediğimbiriyle evlendirilmemdi. O günden sonra hayalet gibi dolanmış, şen şakrak hallerim eskilerde kalmıştı. Ben ben değildim artık ama kim olduğumu da bilmiyordum.

Eşim alımlı, güzel bir kadındı. Birbirimize sevgiyle yaklaşırsak sevebiliriz belki diye umutlanmak istesem de buzdağını aratmayan soğuşunda donakalmıştım.

Sevgisiz yaşayabilen bir canlının olacağını onu tanıyınca öğrendim. Böyle birini tanımak, onunla aynı evi, aynı yatağı paylaşmak bana göre en büyük eziyetti.

Sonrası, ne ayrılabiliriz ne de istediğim gibi aile olabildik. Arafta kalmış bir evlilikti bizimkisi. Adı konulamayan, heba olan kırk üç yıl...

İki yıl önce eşimin vefatıyla her şey bir kez daha alt üst oldu. Bu yaşımda yeni bir hayata nasıl baş-

lardım? Geçen yıllar mutsuzluğumu sıradanlaştırmış, sessiz sedasız yaşayıp gidiyorduk. Benden önce gideceğini hiç düşünmemiştim. Yalnız kaldığım bu zamanlarda talihsizliğimi düşünüp kendime acıyordum. Dertleşecek eşim, dostum bile yoktu.

Yoksunluğunu derinden hissettiğim arkadaşlara ihtiyacım vardı. Çocukluk arkadaşım Osman’ı özlemiştim ama o da çokuzaklardaydı. Sık sık birbirimizi arıyor, uzun uzun konuşuyorduk. Onunla konuşmak bana iyi geliyordu.

Osman’la sohbetlerimizde, birden çözülüp kendime itiraf etmeye çekindiklerimi ona anlattığımı fark ediyordum. Bir konuşmamızda, artık hayatıma çekidüzen vermem gerektiğini, aksi halde bir daha aramayacağını söylediğinde sarsılmıştım. Her gün dışarı çıkıp yürüyüş yapmamı, sosyalleşmem gerektiğini vurguluyordu. Bu değişimin kendime sağlayacağı yararı es geçmiş, tek dostumu kaybetme endişesine kapılmıştım. O günden sonra evden çıkmaya, etrafıma ördüğüm duvarı yıkmaya başladım. Dünyaya kapıları öyle sıkı kapatmışım ki bu aksi adama kimse yaklaşmamıştı. Ben kapıyı araladıkça, dost canlısı insanların doluşmaya başlamasından anlıyordum bunu.

Yeni yeni insanlar tanıdım. Dışarıda vakit geçirip topluma karışmak, benim gibi yalnız, arkadaş arayan insanların az olmadığını görmek, beni teselli ediyor; iyileştiriyordu.

Artık hayallerimin birçoğunu gerçekleştireceğime inanmaya başlamıştım.

Bedenim her şeyden vazgeçip geçen yılların matemini tutmak istese de düşlerime gem vuracak güçte değildi. Aslında yaşlanmış olmam, kırışıklarım umurumda bile değildi. Asıl problemim, hayatıma kendim yön veremeyip ailemin bana biçtiği rolü oynayarak ömrümü harcamış olmamdı. Bunu bir türlü hazmedemiyor, kendime olan öfkemi dindiremiyordum.

Artık gücüm yettiğince, zamanım müsaade ettiği sürece yarım larımı bütünleme, içimdeki sızıları dindirme gayesindeyim.

Kendi kararlarımı ancak bu yaşımda alabilmek çok trajikti ama hayat trajedilerle dolu değil miydi? Benim payıma da bu düştü diye avunuyordum.

Bundan sonraki hayatımda sadece “Ben” olacaktım. Yalnız kendime adamıştım kalan yıllarımı. Bu bir şekilde kendimden özür dilemek, iç savaşımı bitirip huzura ermek istememdedi.

Bu değişimin mimarı elbette sevgili arkadaşım Osman'dı. Mahalleden iki arkadaşımın da hakkını yemem lazım. Daima moral desteğinde bulunup güç verdiler.

İlk iş olarak onlarla birlikte tatile çıkmaya karar verdik. Bu kararı almanın bize verdiği mutluluğu anlata-mam sanırım. Son anda affa uğrayan idam mahkûmları gibiydik. Sevinç, hüznün, neşe ve telaş...

İkinci olarak aklıma giysilerim geldi. Doğruca gar-dirobun kapağını açtım. Çoğu eşimin zevkine göre alın-mışlardı. Benim beğendiklerimi yaşıma uygun olmadı-ğını söyleyerek vazgeçirir, alamazdım. Askıları tek tek toplayıp karyolanın üzerine yığdım. Eşim hayattayken bunu yapamadığıma inanamıyordum. İçimden, umarım beni izliyorsundur, dedim.

Üç beş kıyafetim kalmıştı giyebileceğim. Kapıcımız Nazmi Efendi'yi çağırdım. Kendisi aynı zamanda ev iş-lerimde sağ kolum sayılır. Adamcağız beni heyecanlı gö-rünce kötü bir şey olduğunu düşünüp telaşlandı. Yatağın üzerindeki kıyafetleri alıp ihtiyaç sahiplerine vermesini rica ettim. Şaşkınlığı daha da arttı. Bunlar çok pahalı şeyler diyecek olsa da dinlemedim. Ben çıkıyorum sen

halledersin diyerek aceleyle evden çıktım.

İstediğim gibi, gönlüme göre alışveriş yapacaktım. Hayatımın en keyifli günlerinden biriydi. Düşünebiliyor musunuz, yetmişlik bir adamın kıyafet alacağı için heyecanlanmasını? Zannetmiyorum... Belki de çoğunuza ko-mik bile gelir ama gelmemeli. Umarım her biriniz benim yaşıma kadar, hatta daha uzun yıllar yaşarsınız. Ama ne olur yarım yaşamayın. Sizin tercihlerinizi, hayallerinizi ayıplayan, saygı duymayan kim olursa olsun hayatınızdan çıkarın. Bu hayata bir kez geliyoruz öyle değil mi?

Elim kolum çantalarla dolmuş, çok da acıkmıştım. Önüme gelen bir lokantaya girdim. Yemeğimi yerken kı-zım aradı. Belli etmek istemiyordu ama beni merak etti-ği anlaşılıyordu. Israrla iyi olup olmadığını soruşundan Nazmi Efendi'yle konuştuklarını anlamıştım. Eminim Alzheimer başlangıcında olduğumu düşündüler. Çok iyi olduğumu söyleyip, buruk bir gülümseyişle telefonu ka-pattım.

Hayat mı garipti, insanlar mı? Bilmiyordum. Çocuk-larım... Canlarım... Yıllarca üzerimde eğreti duran kıya-fetlerle, gözlerimin ferri sönmüş dolanırken “İyi misin?” diye sormamışlardı.

Hikâye

Mehmet Şirin AYDEMİR

KANLI KÜHEYLAN

Ne kadar da sevinmiştim küheylanın doğumuna, sanki yeni bir kardeş gelmişti bana, alınının tam ortasında avuç içi kadar bir ak leke; geri kalan vücudu ise kırmızı ve kızıl karışımıydı. Sanki ismiyle doğmuştu, nedense ona kızıl küheylandan ziyade kanlı küheylan ismini daha çok yakıştırmıştım, ismi bütün köyün diline pelesenk olmuştu, merhaba demişti küçücük dünyama. Ona böyle bağlanmamın sebebi belki de benden iki yaş küçük olan kardeşimi kızamıktan kaybedişimden. Annemin evlat acısı dindi mi bilmem ama ne yalan söyleyeyim bir nebze olsun kardeşimin ölümünden duyduğum acı azalmıştı kanlı küheylanın doğumuyla.

Altı yaşındaydım, daha okula başlamamıştım. Bazen ağabeyimle on keçi ve on beş kadar da koyundan oluşan sürümüzü merada, bayırda otlatmaya giderdim. Yaşımın küçük olduğundan mı kardeşim küçük yaşta öldüğünden mi bilmem ama annem çok da izin vermezdi hayvan gütmeme. Öyle feryat etmişti ki annem kardeşimin ölümünde, feryadı nerdeyse dağlardaki bütün çığları koparıp aşağı indirecek gibiydi. Köyümüzün hemen altından geçen ırmağın bile en sığ yerinde yüzmeme izin verirdi. Bir melek gibi iyi huylu ve uysaldı. Katı yürekli, sinirli ve sert bir mizaca sahip olan babamın korkusundan, gönülsüz de olsa pek sesini çıkaramazdı babamın beni hayvanların peşinden koşturmasına. “Bırak hatun! Hayatı öğrensin. Hayvan da gütsün, tarladaki çakılları da ayıkласın.” derdi.

Köyümüz sıradağlarla çevriliydi. Yaşım küçük olmasına rağmen ismini duyduğum Cilo Dağı'na çıkmak için can atardım. En yüksek yerine çıkıp en parlak yıldızı ellerimle gökten koparıp annemin saçlarına takmak isterdim. Hep gizemli gelmiştir dağlar bana, hele Cilo'nun şelalelerini, buzullarını ne çok merak ederdim. Yazın en sıcak günlerinde bile ısrarla güneşe karşı koyup erimeyen buzulları. Hem belgesellere, filmlere bile konu olmuş diyordu ağabeyim, Cilo endemik bitki örtüsüyle.

Sevinçliydim, artık bir tayımız vardı, belki büyüyünce beni sırtına alır, en çok da hayalini kurduğum Cilo'nun buzullarına götürür diye. Aylar ayları, mevsimler mevsimleri, yıllar yılları kovalıyordu. On yaşındaydım artık. Tayımızda büyümüş, dört yaşında, uzun yeleli, rüzgâr gibi hızlı, alımlı bir kısrak olmuştu. Üstüne binip hayal ettiğimden çok daha fazla yergezmiş, daha önce görmediğim çeşit çeşit kelebek ve çiçekler keşfetmiştim. En yakın arkadaşım o, en zor anımızda bize Hızır gibi yetişen, has-

ta olduğumuzda dağ taş demeden bizi kasabadaki hastanenin acil servisine ulaştıran aracımızdı; her şeyden önce o bir canlıydı, başını okşayıp sevdiğimizde bunu anlar, başını yüzümüze göğsümüze sürter, sevgisini gösterirdi.

Zaman hızlı geçiyordu. Annem ve babam biraz daha yaşlanmış, ağabeyim uzak bir kentte üniversitede okuyordu. Benim de bıyıklarım terlemeye yeni başlamıştı o yıl. Köyümüzde varlıklı olanlar artık atları pek tercih etmiyor, ulaşımında ve bağ bahçe işlerinde tercihlerini traktörden yana kullanıyorlardı. Köyümüzün zenginlerinden sayılan muhtar, köylüyü ücret karşılığında kasabaya götürüp getirmek için bir minibüs bile almıştı. Eskiden yetmiş haneli köyümüzde neredeyse her evin ağılında bir at bulunurdu. Bu atların sayısı parmakla sayılabilecek kadar azalmıştı ve ben hep merak ederdim bu atların nereye kaybolduklarını, en çok da yaşlı ve iş kazaları sonucu sakat kalan atları. Öyle ya etleri yenilmezki mezbahaya versinler. Peki köylü ne yapardı bu ıskartaya çıkan atları? Elbette her şeyin bir zamanı vardı, zamanı gelmeden öğrenemezsiniz ne kadar merak etseniz de. Bazı şeyler size acı çektirerek merak ettiğiniz sorunun cevabını verir.

İşte o gün herşeyin hızla değişmesine rağmen bir türlü babamın değişmeyen kötü ve sert huyu sayesinde yaşlı ve sakat atların ne olduğunu öğrenmiş olacaktım. Babam her zaman olduğu gibi yine taşıyabileceğinden fazla yük yüklemişti kanlı küheylana, zar zor yürüye-bilen hayvan dereden geçerken suyun içindeki kaygan taşlarda ayağı kaymış, değirmene öğütmek için götürdüğümüz sırtındaki buğday çuvallarıyla boylu boyunca derenin içine uzanmıştı. Buğdaylar ısladığı için babam küplere binmiş, bir de düşmenin etkisiyle hayvanın sağ ayağı da kırılınca adeta çıldırmıştı. “Bu hayvanın artık bize değil, kendine bile hayrı yok, atların ayağı kırılınca iyileşip eskisi gibi sağlıklı olması neredeyse imkansızdır.” demişti babam. Bir hafta olmuştu küheylan sakatlanalı fakat durumunda herhangi bir gelişme olmamış, iştahı iyice kapanmış ve zayıflamaya başlamıştı. Bu hali içimi burkuyordu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu fakat hem yem yemediği için takatten düşmüş hem de henüz bir iyileşme göstermeyen ayağının ağrısından yere geri yatmıştı. En yakın arkadaşım, yoldaşım olan kanlı küheylan için üzüldüğümü gören annem de benim için üzüldüyor, beni teselli etmeye çalışıyordu.

Vakit ikindiye çoktan geçmiş, kanlı küheylan hâlâ

doğru dürüst verdiğim yemden bir şey yememişti. Belki yer diye tarladan bir tutam taze ve en güzel otları toplayıp kanlı küheylana vermek için tam ağlın önüne vardım ki babamın ve komşumuz olan Ali dayının bir at arabasıyla orada olduklarını gördüm. O sıralar atla, arabayla bir işimiz olmadığı için merak edip neden o arabayı getirdiğini sorduğumda atımızı veterinerine götüreceğini söyledi babam. Saatin geç olmasından ve veterinerin köyümüze oldukça uzak olan kasabada bulunmasından dolayı bu cevaba pek ikna olmamıştım. Oysa daha önce defalarca ısrar etmeme rağmen babam kanlı küheylanı veterinerine götürmeye yanaşmamış, veterinerin yapabilecek bir şeyi olmadığını söylemişti. Nereden çıktı şimdi bu saatte veteriner işi? Pek inandırıcı gelmemişi babamın dedikleri. Aklıma, atımızı alıp ıssız bir yere bırakıp geri dönmekten başka bir şey gelmiyordu. Ali dayının da yardımıyla kanlı küheylanı arabaya bindiren babam yola çıkınca ben de gizlice çalılırların, taşların arkasına gizlenerek takip ettim. Hiç olmazsa bırakacağı yeri öğrenir, gider arada bir beslerim diye. Babam arabayı buzullara doğru sürüyor ve ben takip etmeyi sürdürüyordum. Güneş, gökyüzünde kızıl bir renge bürünmüş; Cilo Dağı'nın zirvesine sanki el uzatsan tutabilecek kadar yaklaşmış, yavaş yavaş bize ve herşeye veda etme hazırlığındaydı.

Sonunda buzullara varmıştık. Babam, Ali dayıyla beraber kanlı küheylanı arabadan indirirken ben de onların iyice yakınlarına sokulmuş, hemen birkaç metre aşağılarında olacakları seyrediyor, bir yandan da kanlı küheylanı beslemek için geldiğimde bırakacakları yeri rahat bulayım diye çevreye göz atıyordum. Karga tulumba indirip buzulların üzerine bıraktılar kanlı küheylanı.

Neden toprağa değil de buzullara bıraktılar düşüncesi kafamı kurcalıyor, bir yandan da hâlâ çevreyi keşfediyordum. Aniden çok yakınımdaya, adeta kulak zarımı patlatan bir el silah sesi geldi kulağıma. Silah sesiyle beraber kanlı küheylandan acı bir kişneme sesi duydum, hemen telaş ve korkuyla o yana baktığımda babamın elinde parlayan tabancayı farkettim. O an dünyam başıma yıkılmış, öyle bir çılgılık atmıştımki Cilo ile beraber etrafımızdaki bütün dağlarda çılgılığım defalarca kez yankılanmış, acıma eşlik etmişlerdi. Babam ne kadar onları takip ettiğime kızıp bağırırsa da ben babamı duymuyor feryat etmeye devam ediyordum. Ali dayı beni tutmaya çalışmış fakat zaptedememişti. Kanlı küheylan, ismi ile müsemma olmuştu artık, sanki olacakları daha doğduğunda hissetmiş, ondan dolayı ona bu ismi vermiştim. Buzullar al kana boyanmıştı. Kanlı küheylanın yanına oturmuş, başını dizime koymuştum. İşte şimdi aradığım sorunun cevabını bizzat yaşayarak ve acı çekerek öğrenmiştim, demekki bütün atların ortak kaderiydi bu. Kanlı küheylan böğrünü parçalayan kurşun yarasına daha fazla dayanamamış yavaş yavaş tükenmekte olan gücünü ancak tek gözünü aralayabilecek kadar toparlayabilmişti. Zor bela açabildiği gözündeki tek damla yaşla veda etti bana. Bir an sanki köpük gibi bulutların üzerinde kuş gibi uçarken, rüzgârda uçuşan ak yelesi geldi gözlerimin önüne. "Ah maralım, kanlı küheylanım, vay ben ölem senin yerine, şimdi kim bana arkadaşlık, yoldaşlık edecek?" diye feryat ediyor, bir yandan da babam ile Ali dayıya bağırıyordum. Neden atları vurdunuz, neden?

Mehmet OSMANOĞLU

GÜNEŞLİ GÖLGE

teyzem ayşe doğanay'a

süzgündü bakışları, doğuştandı bildiğim
gözlerinin içinde engin merhamet vardı
etrafında bir huzur, nefesinde sükûnet
umut bulmak isteyen, gölgesinde arardı

pervaneydi, güneşti, etrafında yedi can
varlığı dağa eşti, tüm omuzlar yaslanan
tek başına ateşti zemheride ısıtan
titrese de alevi, hiç sönmeden yanardı

yüzünde mazisinin yorgunluğu izlenir
her bir çizgi içinde ne hüznler gizlenir
bir tebessümüyle fakat, ümitler filizlenir
yılğın sızılarını sükûtuyla anardı

geçmişti çemberinden vakti ile feleğin
anası babasıydı, direğiydi bir evin
onuruyla yaşadı doksan yaşına değin
lâkin gönlüne bakan, on sekizde sanardı

ondan önce gitmişti ana, baba, kardeşi
kıyısız gölgelerde kaybolmuştu güneşi
gözlerine vururdu konuştuğça ateşi
andıkça her birini, sağanaklar yağardı

git yolun açık olsun saçlarında yıldızlar
heybene azık olsun dualar ve niyazlar
şimdi her bir yürekte ince yaralar sızlar
senle yaşanan günler, aziz hatıralardı

geldik ve gidiyoruz, beden ruha bir kafes
ötelere bir çağrı duyulacak, aynı ses
iki eğreti çizgi arasında bir nefes
hayat denen serüven, hepsi de bu kadardı.

Haşim KALENDER

NASİHATİM KENDİME

Elinden geleni yap kader ile yarışma
“Yağmurundan kaçarken doluya tutulmak var”
Tebirini alasin olacağa karışma
Köhne zamana uyup küfrüne katılmak var

Bir tüm kadar değildir fikirdeki bin yama
Al yeşile aldanır görürüm sanır ama
Boş hevese kapılma aklını kullan ama
Müslüman kazanmalı kumarda utulmak var

Bakma sesim çıkmıyor bakışlarım naradır
Boyuyor çok yerde kara ak, ak karadır
Gençliğin suçlusu biz yüreğimde vardır
Neslin imana uysun kenara atılmak var

Kulak asma kötüye bilse iyisini der
Nasıl namazı kılar İslam’ım der haram yer
Çiğ süt emmiş insanlık sırtını dağlara ver
Güven fakat unutma dostlarca satılmak var

Kalender’im doğalı derdine aşinasın
Adam kaynar ortalık niye bir başinasın
Tövbe günahı siler her anı düşünesin
Doğru diye yanlışta diretip tutulmak var.

Kadir KÖSE

BÂRİZ GÖRÜNEN DURUMLAR

İnsan düştüğünde ancak fark eder
Gerçekler ayrışır yalan görülür
Dün dostum diyenler bugün terk eder
Vefasız, riyakâr olan görülür

Ve birden çaresiz zora düşünce
Her şeyi kaybedip dara düşünce
İmdat beklenilen yere düşünce
O anda desteğe gelen görülür

Sevilen sevene kahr olduğca
Kahr'a dur demek tehir olduğca
Her geçen gün, hayat zehir olduğca
Mevsiminden önce solan görülür

İnsan öğrenmezse zihin çalışmaz
Zihin çalışmazsa zekâ gelişmez
Üç beş ezber ile vizyon oluşmaz
Bilmezin yanında bilen görülür

İnsanlar davranır envai türlü
Kimisi kirliken kimisi nurlu
Kimi yaptığını sansa da sırlı
Herkesin durduğu alan görülür

Her kulun ameli Allah'a gider
Elbette kötüler bir bedel öder
Muhakkak adalet tecelli eder
Sonunda belâyı bulan görülür

Şunu da yaparım şu zaman derken
Sanılır son güne daha çok erken
Öteye azıksız bomboş giderken
Evlâd ü iyâl'e kalan görülür

Ölüm her insanı gelip bulsa da
O ölüm ki zorun zoru olsa da
Çevremizde niceleri ölse de
Ömrün baharında ölen görülür

Köse temelinde dürüst değilsen
Ve de emelinde dürüst değilsen
Hatta amelinde dürüst değilsen
Mizan'a varınca hilen görülür.

Ramazan DEMİRTAŞ

OLAMADIM BULAMADIM

Boy vermek istedim gülün dalında
Sürgünüm kırdılar dal olamadım.
Kar idim eridim nehir yolunda
Kargınım yardılar göl dolamadım.

Sevda yoğurduna çalmıştım maya
Güneşten sakladım sır verdim aya
Gönlümü kaptırdım çağdaş Leyla'ya
Vurgunum gördüler hal bilemedim.

Şerle hemhal oldum işlerken hayrı
Vuslatı düşlerken kaldım hep ayrı
O'ndan başkasıyla konuşmam gayrı
Dargınım sürdüler il bulamadım.

Bulamadım sevmek için zamanı
Ektim biçtim yele verdim harmanı
Hakkımızda dostlar yazdı fermanı
Sürgünüm verdiler çöl kalamadım.

Keşkeler sıgdırdım düne günüme
Dikenler ekilmiş ipek yünüme
Baktım sıralandı dağlar önüme
Yorgunum gerdiler yol alamadım.

Taze göremedim yedim çok bayat
Sıktıkça dişlerim döküldü heyhat
Dövdüm döşlerimi ağlattı hayat
Kırgınım vurdular bol gülemedim.

Dişliler pas tuttu dönmedi çarklar
Ne iyi ne kötü kalmadı farklar
Bentlerim yıkıldı kurudu arklar
Argınım yordular gül sulamadım.

Gezdim çiçekleri bal bulamadım
Tükendi dermanım hal bulamadım
Mektup yazdım ama pul bulamadım
Sargınım ırdılar tel salamadım.

Alın teri döktüm yetirdim bağı
GARİBAN biriydim kaçırdım çağı
Makam mevki için çekmedim yağı
Durgunum yerdiler el yalamadım.

Selim ERDOĞAN

TEKERRÜR

Bir damla taşırır suskunluğunu
Batar limanında azgın gemiler
Ve gökler anımsar unuttuğunu
Son kara bulutla solar maviler

Karanlık alemin temennileri
Gün açmasın, ay doğmasın, sis olsun
Tüm karabataklar gitsin ileri
Filiz törpülensin, umut kaybolsun

Hayal ikliminde renkli rüyalar
Aslan kükreyince bölünür
Sahte tebessümler, gözde riyalar
Isınan havayla kar gibi erir

Zaman yollar açar şevkle koşana
Şifaya dönüşür sunulan zehir
Umuda inançla kanat açana
Mükafat en müşkül anlarda gelir.

Yusuf DOĞDU

KOLAY İŞLER

Olmayan Őu paramızla
Poz alırız, poz satarız
Yüzümüzde karamızla
Söz alırız, söz satarız

Cepte bitince bakiye
Sarılırız bir öyküye
Maziden bakıp atıye
Haz alırız, haz satarız

Ne düşünür, ne okuruz
Bülbül oluruz Őakırız
İnanın ki tamtakırız
Biz alırız biz satarız

Herkes kavli kararınca
Olur, sanki bir karınca
Dost meclisine varınca
Hız alırız, hız satarız

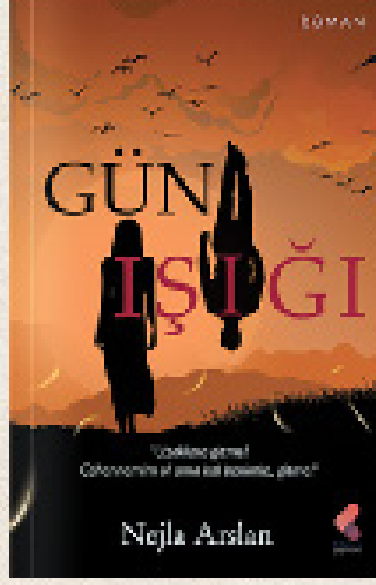
Balon oluruz ŐiŐeriz
Yollara kibir döŐeriz
Hâlbuki birer beŐeriz
Naz alırız, naz satarız

Boş oturup dura dura
İpsiz turmanırız sura
Dizimize vura vura
Toz alırız, toz satarız

Őeytan daim peŐimizde
Gölgemizdir iŐimizde
BERBATİ'yi düşünümüzde
Tez alırız, tez satarız.

YENİ ÇIKAN ESERLER

GÜN IŞIĞI

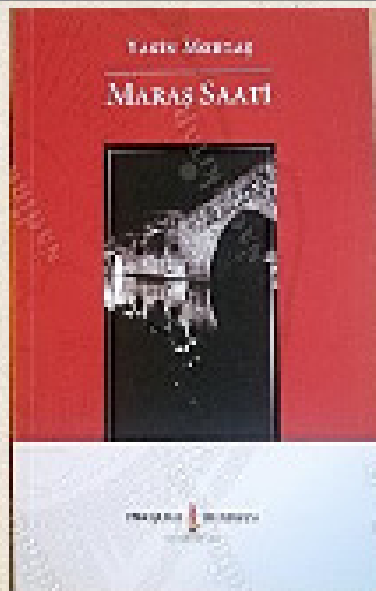
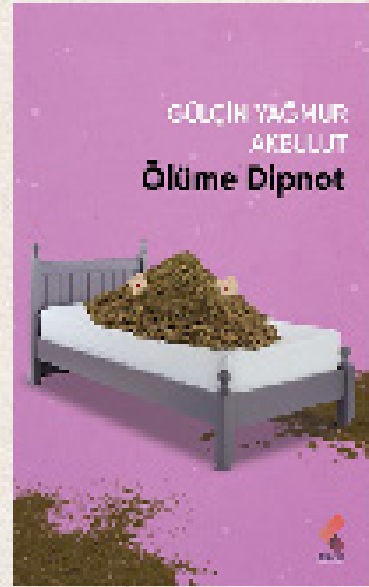
Necla ARSLAN

Klaros Yayınları

ÖLÜME DİPNOT

Gülçin Yağmur AKBULUT

Klaros Yayınları

MARAŞ SAATI

Yasin MORTAŞ

Onikişubat Belediyesi Yayınları

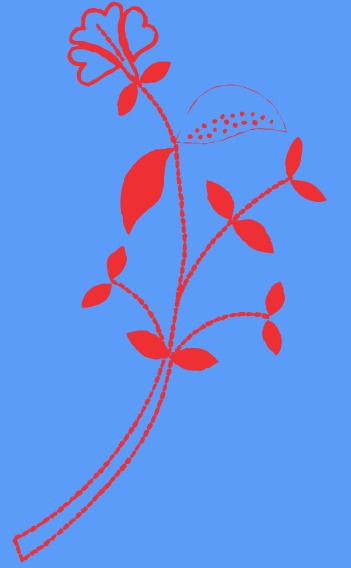
AKŞAMÜSTÜ ISLIĞI

yutkununca gerindi gökyüzüne
acı bir sirenin parmakları
bilemedim kuşlar mı dokundu nefesine
yoksa sesler miydi cebimde ağırlaşan ıslık

sarındım boşluğa tutunur gibi
tirşe bir derinlikte titredi sancım
uzansam zambaklar ülkesiydi her soluğu
ılık mevsimler geçecekti
omuzlarının hizasından

küçüldüm gözlerinden ıradıkça
ihtirasın buz kütesini eritti ateşi büyürken
pencereye yaslanmış alnı kim bilir nasıl üşüdü
cama buğulu bir gözyaşı düşürdü kirpikleri

gülecektim hırısından
uçuruma bükülünce adımları
iki zil arasında yuvarlandı ruh kılıfım
bir ıslık sıyırdı göğüs kafesimi
o da farkında mıydı kaç çılglık örtüdür
akşamüstü vedaları

İlker GÜLBAHAR